

hare bittere smart. Telkens was zij op het punt hem uit den droom te helpen, maar telkens deinsde zij er voor terug hare eerste zwakheid te bekennen. Zij deed hem herhaaldelijk onder voorzichtige woorden verstaan, dat hij zijn hart van Madalena moest afkeeren, maar hij antwoordde, dat hij zijn volledig herstel wilde afwachten. Hij scheen een plan te vormen, waarvan hij niets mededeelde. Doch weinige dagen later maakte de oude neerslachtigheid zich op nieuw van hem meester, en gaf hij zijner moeder toe, dat het beter was alle hoop te laten varen. De chronische krampachtige hoest teisterde hem op nieuw. De vermagerde wangen, het grijzende hair, de doffe oogen, getuigden al te welsprekend, dat de schielijk opgetrokken luchtkasteelen bij ernstig nadenken reeds weer in duigen vielen.

In het diepst verborgen van zijn gemoed gloorde echter nog steeds eene laatste vonk van hoop, die in vlagen van betrekkelijke kalmte zijn hart verwarmde. Hij dacht aan den blik uit Madalena's fluweelige, donkerbruine oogen, die zoo dikwijls met beteekenis den zijnen ontmoet had. De taal harer oogen kon hij niet vergeten, want deze had hem gesproken van eene stille genegenheid, die hem de hoogste zaligheid beloofde. Hij wist nu, dat zij hem tegen zijne aanklagers had verdedigd, en trots bijna vijf maanden van hardnekkig stilzwijgen zou Madalena, droomde hij, nog eenmaal zijner gedenken. Hij sprak er nimmer van, zelfs niet tot zijne moeder, die dagelijks vele uren aan hem wijdde, terwijl zijne broeders en zusters door hunne bezigheden, door de verstrooiingen van het Amsterdamsche leven, en door de opgewektheid van hunnen aard, slechts korte oogenblikken aan den lijdenden, meestal somberen, broeder besteedden.

Tusschen hoop en vrees, meest terneergeslagen en zwijgend, had hij de zonnige Meidagen zien aanbreken. Dr. Samuel Coster ried hem aan, zoo spoedig er een zuidwestenwind mocht blazen, eens eene wandeling te ondernemen. Aanvankelijk werd hij binnenshuis gehouden door een hatelijken noordenwind, maar eindelijk op Zondag den 20sten Mei, had hij Moeder Marretje vergezeld naar de Oude-Kerk, waar de eerwaarde Ursinus predikte. Gerbrand was zeer verstrooid gedurende den dienst. Hij had alleen oogen voor de schare, uit wier midden hij bijkans vijf maanden was verbannen geweest. De bekende trekken van vrienden of vriendinnen ontlokten hem een vluchtigen glimlach. Maar hij zag niet, hoe Moeder Marretje aan zijne zijde met een hart vol dankbaarheid in stilte bad voor zijn volkomen herstel. Dienzelfden Zondag had hij met zijn broeder Cornelis eene wandeling gemaakt naar den IJkant, en was hij zeer opgewekt, schoon steeds hoestend, thuis gekomen.

Maandag den 21sten Mei had hij des voordemiddags bij Van der Plasse in het kleine comptoir achter den winkel gezeten. Daar had hij het laatste nieuws van de Academie en van den Eglantier gehoord. Uit hetgeen zijn uitgever met hem sprak, bleek het hem, dat men zeer bezorgd over hem geweest was, dat men zijne verzekering omtrent eene geheele genezing nog niet onvoorwaardelijk geloofde, schoon men verbaasd was over